

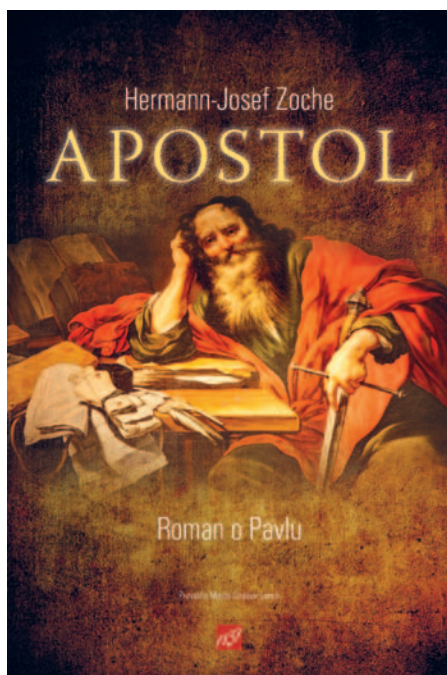

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

HERMANN-JOSEF ZOCHÉ: APOSTOL. ROMAN O PAVLU

Podatki o knjigi

- Naslov: Apostol
- Podnaslov: Roman o Pavlu
- Avtor: Hermann-Josef Zoche
- Prevajalka: Majda Strašek Januš
- Izdelava zemljevida: dr. Igor Žiberna
- Urednica: Cvetka Rezar
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavahi
- Število strani: 540
- ISBN: 978-961-278-427-0
- Cena: 35 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Veliki zgodovinski roman, napeta pripoved o Pavlovi življenjski poti

V tem velikem zgodovinskem romanu spoznavamo apostola Pavla z nove plati: kot moža z vsemi njegovimi čustvi, v njegovi vztrajnosti in iznajdljivosti, v njegovem obupu, v njegovi neupogljivosti, širokosrčnosti in v njegovi sposobnosti biti prijatelj.

Hermann-Josef Zoche, ki je raziskoval in roman ustvarjal štiriinajst let, približa bralcu presenetljivo osebnost tega apostola in misijonarja. Napeto Pavlovo življenjsko zgodbo nam pripoveduje kot nihče drug: ob tem se natančno drži svetopisemskih virov, z apostolovimi potovanji pa nam podrobno prebujata antični svet, poln čutnega življenja.

»Knjig o apostolu Pavlu res ne manjka, malo pa je takšnih, ki bi jih lahko prebral na dušek. Ta je takšna. Avtor romana ni le strokovnjak v teologiji in biblicistiki, ampak tudi izredno zanimiv pripovedovalec in motivator, ki nevede vodi bralca do ključnih vprašanj Pavlove teologije in mu pomaga razumeti njene izzive. Več let je posvetil raziskovanju bibličnih in zgodovinskih virov, na podlagi katerih je prepričljivo opisal okoliščine in ozadja Pavlove življenjske zgodbe in moč njegove besede, ki je pretresla antični svet in navdihuje tudi sodobnega človeka.«

Dr. Maksimilijan Matjaž

O avtorju

Pater ddr. Hermann-Josef Zoche

(1958) je študiral filozofijo in teologijo, doktoriral iz katoliške teologije, nato je študiral ekonomske in socialne vede ter doktoriral iz filozofije. Vstopil je v red Bratov skupnega življenja (Brüder von gemeinsamen Leben, avguštinski red), leta 1987 pa je bil posvečen v duhovnika. Pripravlja publikacije, seminarje in predavanja iz poslovne etike za vodilne osebe.

Odlomki iz knjige

Pavel, Sila in Timotej zapustijo ladjo v Selevkiji. Takoj se podajo na pot proti Antiohiji. Za Timoteja je vse tuje, to mesto pozna le iz poročil in pripovedi obeh prijateljev. Antiohija, Pavlova »prva ljubezen«, kraj tistega čudovitega prijateljstva z Barnabom – pa tudi kraj velike katastrofe, spora s Petrom in konca prijateljstva z Barnabom. Tri leta je že od tega.

»O Antiohiji smo v zadnjem času malo slišali,« sopiha Sila, ki hodi spredaj, »prav radoveden sem, kako se je razvilo.«

Dotakne se boleče točke.

»Veselim se Tita,« reče Pavel kasneje, ko je že prepričan, da to ne bo imelo več povezave s Silovo mislijo. Žene ga neke vrste domotožje, saj je naenkrat že daleč spredaj.

Antiohija leži v zadnjem večernem soncu. V dolini ob reki je že temno. Za Timoteja je to prvi pogled na mesto, o katerem je toliko slišal. Spoštljivo se ustavi in opazuje prav posebno večerno podobo kraja, kjer je živela prva velika krščanska Cerkev.

Pavel mora misliti na to, kako je pred mnogimi leti prvič hodil z Barnabom po tem marmornem mestu. Medtem ko sta šla Sila in Timotej že naprej, se on ustavi. Njegove misli so pri Barnabu – in nekajkrat čisto tiho izgovori to tako ljubo ime. Pri srcu ga zbode: Kaj se je od takrat vse zgodilo? Žalostna zavest, da v Antiohiji ne bo več srečal prijatelja, ga močno teži. Vsa ta leta je skrival v sebi strah pred občutkom praznine. To mu je komaj uspevalo.

Niti besedice ni slišal o njem od časa, ko se je razbilo njuno prijateljstvo – in samo negotove so vesti, da Barnaba živi nekje na Cipru. Že popoldne, ko je z ladje na obzorju videl otok, je moral misliti nanj, potem pa vso to pot do Antiohije, ko ga je prijatelj ves čas spremljal v mislih. Počasi se odpravi dalje. Ko opazi, da sta prijatelja že daleč spredaj, pohiti za njima.

Po mestu hodijo sužnji, ki z dolgimi baklami prižigajo laterne. Svetloba se spremeni. Sonce je medtem zašlo. Slabo osvetljeni marmorni kipi se medlo svetijo na častljivih zgradbah.

Zavijejo v krščanski predel in gredo k Titu. Drobnost živahno dekletce jim odpre, prestrašena spet zapre vrata in pokliče očeta. Slišijo ga, kako hiti po stopnicah. Tit jim odpre. Za trenutek se obotavlja, če lahko zaupa svojim očem.

»Ali nas več ne poznaš?« ga smeje vpraša Sila.

»Moj Bog, kakšni pa ste videti ...?« se smeje Tit, ko je Pavel že v veži. »Sila ..., moj Bog! Daj, da te vidim ... In s seboj sta pripeljala še nekoga?« Pozdravi še Timoteja.

»Te motimo?« vpraša Sila.

»Vi – pa motite! Prosim vas ...!«

Nato je Tita zagrabilo veselje ob snidenju. Postane mrzliččen: zbobna stanovalce svoje hiše, plane v kuhinjo, z dolgimi koraki teče navzgor po stopnicah, tu in tam zakliče kaj v vežo, ko se vrača, se skoraj spotakne ob svojo malo deklico, odpre vrata v sobo, potisne vanjo prijatelje, se zaleti v neki nahrbtnik, se smeje, obrača, ponovno nekaj ukazuje v kuhinjo. Čisto iz sebe je.

Vsi stanovalci se zberejo v sobi in pozdravijo prijatelje. Tu je mlada, noseča Titova žena, neka stara teta, stari starši in tista plašna hčerkica, ki jim je zaprla vrata pred nosom.

Veselja ob srečanju ni konca. Ženske prinašajo meso, sir, kruh, kolače in vino, sadje, olive, sok, nekvašen kruh – vse stoji zdaj na mizi, okoli katere so se zbrali. (Str. 315–317)